

Εκδόσεις της "Ρωμιοσύνης"
Εφημερίδας των Ελλήνων της Ελβετίας και του Λιχτενσταϊν

ΓΙΩΡΓΟΥ Χ. ΧΙΟΝΙΔΗ

Η ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΑΝΑΦΟΡΑ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΠΟΨΕΩΝ
ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ "ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ"

Ομιλία στο Aätwil της Ελβετίας
12.12.1992

94
0

GRVER-01140

ΑΓΟΡΑΣΜΕΝΟ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθμός εισαγωγής 66682

Παράδοση εισήγησης 9-6-73

Τελονομικός αριθμός 938.94

TI2B

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ
Εφημερίδας των Ελλήνων της Ελβετίας και το
πλαϊν

ΓΙΩΡΓΟΥ Χ. ΧΙΟΝΙΔΗ

Η ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΑΝΑΦΟΡΑ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΠΟΨΕΩΝ
ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ "ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ"

Ομιλία στο Aätwil της Ελβετίας
12.12.1992

0140020425

Εκδόσεις της "Εκδοτικής" Εταιρείας των Ελλήνων της ΕΒΕΤΕΚ και το

ΠΡΩΤΟΥ Χ. ΧΙΟΝΙΔΗ

Η ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΑΠΟΡΡΕΥΜΕΝΟ

ΑΝΑΦΟΡΑ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΠΟΡΡΕΥΜΕΝΩΝ
ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ "ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ"

Ομάδα στο Αβελί της ΕΒΕΤΕΚ

15.12.1993

62.994

62.994

46.850

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΒΕΡΟΙΑ 1993

ΠΡΟΛΟΓΟΜΕΝΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ ΤΗΣ "ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ" ΔΕ Η ΔΙΑΔΕΙΞΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΕΙΣΤΡΑΦΗΣ ΕΝ Α ΜΟΝΟΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙΣ, ΝΗΔΕΙΣ ΔΙΑΔΕΙΞΕΙΣ
ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΕΙΣΤΡΑΦΗΣ ΕΝ Α ΜΟΝΟΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙΣ, ΝΗΔΕΙΣ ΔΙΑΔΕΙΞΕΙΣ

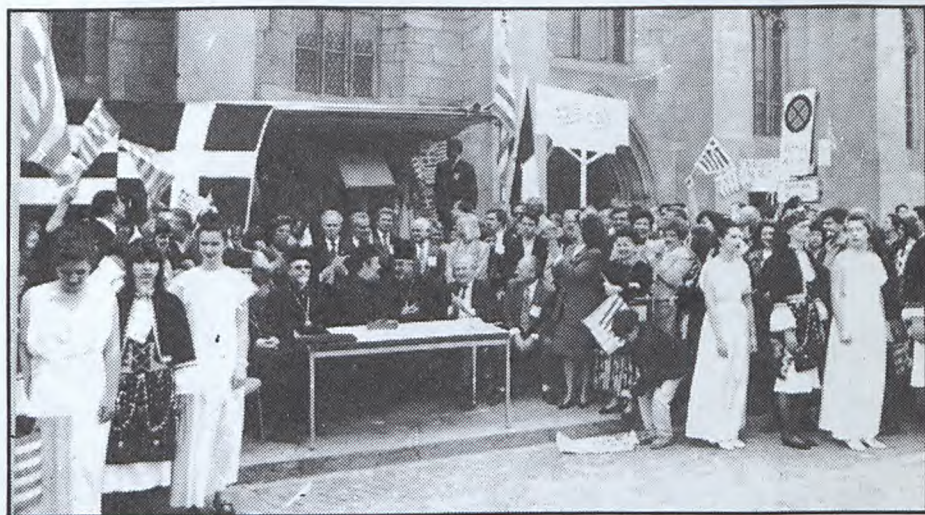
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΧΙΟΝΙΔΗ

Η Μία και Μοναδική
Μακεδονία

ΦΩΤΟ:
Από το «Συλλαλητήριο για τη Μακεδονία» των
Ελλήνων της Ελβετίας (Ζυρίχη, 10.5.1992)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Μετά πρόσκληση της "Επιτροπής για τη Μακεδονία" των Ελλήνων της Ελβετίας (που την αποτελούν οι κ. Βάσω Κοσμίδου, Γιώργος Βουρνέλης, Νίκος Αποστολίδης, Κωνσταντίνος Βλάχου και Ιγνάτιος Παπαδόπουλος), η οποία συνεργάζεται με την Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία της Ανατολικής Ελβετίας και την Ομοσπονδία των συλλόγων των Ελλήνων μεταναστών της Ελβετίας, μίλησα σε πολυπληθή εκδήλωση - συνεστιάση στην πόλη Abtwil του Καντονιού του St. Gallen της Ελβετίας, τη 12.12.1992, με θέμα το αναφερόμενο στο εξώφυλλο αυτού του βιβλιαρίου.

Το κείμενο (48 χειρόγραφα σελίδες) που διάβασα, το έγραψα, τον Γκαμς της Ελβετίας, την προηγούμενη ημέρα (ολόκληρο, τελικά, από την αρχή και όχι μονάχα τον πρόλογο, όπως είχα αποφασίσει αρχικά και γράφεται σε τούτο), στην επιθυμία μου να προσαρμόσω την πρώτη γραφή του στα τελευταία, τότε, δεδομένα και στις συνθήκες - ανάγκες της περιστάσεως - περιπτώσεως. Εξάλλου, η Επιτροπή είχε προσδιορίσει ήδη τον ειδικό (συνθηματικό) τίτλο και την επιθυμητή κατεύθυνση - επιδιώξη της ομιλίας μου, που πρωτοπληροφορήθηκα εκεί, όταν διάβασα την πρόσκληση, την οποία απεύθυνε τούτη στους Έλληνες της Ελβετίας. Τα αποδέχθηκα, πρόσθεσα, όμως, τον δημοσιευόμενον υπότιτλο, προκειμένου να προαναγγέλλεται συνοπτικά το περιεχόμενό της.

Μετά την πρωτοδημοσίευση του κειμένου της ομιλίας μου (με ελάχιστες προσθήκες κ.τ.λ.) στη "Ρωμιοσύνη", δηλαδή στην "τριμηνιαία έκδοση των Ελλήνων μεταναστών Ελβετίας και Πριγκιπάτου Λιχτενσταϊν" (φύλλο 33, του Ιανουαρίου 1993, σελίδες 1 και 4-13, με πολλές φωτογραφίες), όπως και (σε συνέχειες) στην εφημερίδα "Ημερήσια" της Βέροιας (φύλλα της 24.29.30 και 31 Δεκεμβρίου 1992 και της 5, 8 και 9 Ιανουαρίου 1993), υλοποιείται ήδη η επιθυμία δημοσιεύσεώς του (με μερικές βελτιώσεις) και σε ιδιαίτερο βιβλιαράκι, με έξοδα - διαχείριση του εκδότη της "Ρωμιοσύνης" κ. Δημήτρη Γ. Ντίνα και με επιμέλειά μου.

Όπως μπορεί να διαπιστωθεί εύκολα, πρόκειται για ένα "κείμενο μάχης", γραμμένο με την καρδιά, για να είναι κατάλληλο για την περίπτωση της εκεί εκδήλωσεως. Θα είμαι, συνεπώς, ευτυχής, αν θεωρήσει ότι διατηρεί, παρά ταύτα, και τώρα κάποια αξία και χρησιμότητα και ως πνευματικό δημιούργημα, αν αντέξει στον χρόνο, μια και σκοπός μου ήταν να μη θυσιάσω την αλήθεια στις απαιτήσεις της στιγμής, καίτοι ήταν δεδομένη και κυρίαρχη η έντονη ψυχική φόρτισή μου. Ελπίζω ότι, μετά την προαναφερθείσα εξέγηση, θα έχει καλή τύχη και τούτη η πνευματική - εθνική προσπάθειά μου, όπως έγινε και με την προηγούμενη, δηλαδή την εισήγησή μου στο Διεθνές Συμπόσιο "Η Μακεδονία στο πέρασμα των αιώνων", που διοργάνωσε ο Δήμος της Βέροιας (6-8 Σεπτεμβρίου 1991), στο οποίο μίλησα, πάλι για το "Μακεδονικό ζήτημα", άλλοτε και τώρα, και έκαμα σχετικές επισημάνσεις. Αρκεί να σημειώσω, ευκαιριακά, ότι εκείνο το κείμενό μου (που ήταν η πρώτη διεξοδική ανάλυσή μου γι' αυτό το πρόβλημα) δημοσιεύτηκε κατεπανόληψη, όπως στο περιοδικό "Νιάουστα" (απ' όπου φωτοανατυπώθηκε σε βιβλιαράκι από τον κ. Κ. Κάκρη, που το εκμεταλλεύτηκε για το λογαριασμό του), στις ίδιες εφημερίδες, "Ρωμιοσύνη" και "Ημερήσια" (σε συνέχειες), στο περιοδικό της Βέροιας "Αναζητήσεις" (τεύχος 3, 1992, στα κύρια σημεία του), στην έκδοση "Ελληνόπουλο" (σε συνέχειες), στο διμηνιαίο δελτίο της Έδεσσας "Μακεδονικά θέματα" (μεγάλο τμήμα του, σε συνέχειες) και, τέλος, στο αφιέρωμα για τον Ελληνισμό της Αυστραλίας του περιοδικού "Νέα Εστία" (τεύχος 1553, της 15.3.1992, σελίδες 410-419), επίκειται δε η έκδοσή και των πρακτικών του Συνεδρίου, όπου θα περιέχεται και τούτο. Άλλωστε και εκείνη η ομιλία μου ανατυπώθηκε σε ξεχωριστό βιβλιαράκι, 24 σελίδων, στο Γκαμς της Ελβετίας, από τη "Ρωμιοσύνη", ως 1η έκδοση - παράρτημά της, με ειδικά γραμμένα προλεγόμενά μου, όπου προστέθηκε και άλλο κείμενό μου, με τίτλο: "Ο Μανώλης Ανδρόνικος και το έργο του, η Βεργίνα και η Μακεδονία". Τούτο κυκλοφόρησε σε 3.500 αντίτυπα και συγκεκριμένα μοιράστηκε, κυρίως στους Έλληνες του Εξωτερικού, δωρεάν, δεδομένου ότι παρατηρήθηκαν των οποίων δικαιωμάτων μου (όπως έκαμα, άλλωστε, και σε αυτή την περίπτωση). Η ζήτηση δε της εκδόσεως εκείνης υπήρξε τέτοια, ώστε έχουν εξαντληθεί όλα τα αντίτυπά της...

Προτάσσεται η δημοσίευση της προσφωνήσεως του πρωτοπρεσβύτερου κ. Ιγνατίου Παπαδέλλη, καθηγητή και μέλους της "Επιτροπής για τη Μακεδονία" των Ελλήνων της Ελβετίας (έκρινε, όμως, ότι έπρεπε να παραλειφθεί η καταχώριση του βιογραφικού μου σημειώματος, το οποίο διάβασε ο προαναφερθείς παρουσιαστής μου).

Ακόμα, δημοσιεύονται (μετά υπόδειξη του κ. Ντίνα) μερικές φωτογραφίες από την πετυχημένη εκδήλωση της 12.12.1992 (δηλαδή από τη συνεστιάση, τους χορούς και την ομιλία), αλλά και από το "Συλλαβικό για τη Μακεδονία" των Ελλήνων της Ελβετίας, που προηγήθηκε και έγινε, με τη φροντίδα της ίδιας Επιτροπής, της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ελβετίας και της Ομοσπονδίας των ελληνικών συλλόγων των μεταναστών της Ελβετίας, τη 10 Μαΐου 1992, στη Ζυρίχη, με επιτυχία.

Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ - ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΟΜΙΛΗΤΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟ ΙΓΝ. ΠΑΠΑΔΕΛΛΗ

Αγαπητοί μου φίλοι,

Πρώτα - πρώτα θα ήθελα εκ μέρους της Επιτροπής για την Μακεδονία, της Ελληνικής Ορθοδόξου Εκκλησίας Ανατολικής Ελβετίας και της Ο.Σ.Κ.Ε.Μ.Ε. να σας ευχαριστήσω για την αθρόα προσέλευσή σας στην αποψινή μας εκδήλωση, για την συμπάθεια και την ηθική συμπαράσταση, που δείξατε εμπράκτως και εις το παρελθόν, αλλά και σήμερα, στο καυτό αυτό θέμα της Μακεδονίας.

Δεύτερον θα ήθελα να σας παρουσιάσω και να σας συστήσω τον κύριον ομιλητήν της βραδιάς, τον κ. Γεώργιον Χιονίδη, εκλεκτόν και γνήσιον τέκνον της Μακεδονίας, διαπρεπή δικηγόρον και αντιμενικόν ιστορικόν κυρίως επί θεμάτων, που αφορούν γενικότερα εις την Μακεδονίαν. Ομολογουμένως ο κ. Χιονίδης θεωρείται ο πιο εξονυχιστικός ερευνητής της ιστορικής αλήθειας, ειλικρινής, υπεύθυνος και ενσυνείδητος στις απόψεις του, ένθερμος δε πατριώτης και υπερήφανος Έλληνας, ο οποίος, υπερπηδώντας όλες τις δυσκολίες ενός ταξιδιού, ακυρώνοντας πολλές ανειλημμένες υποχρεώσεις του, εδέχθη με μεγάλη προθυμία και αγάπη, όλως δε αφιλοκερδώς, την πρόσκληση της Επιτροπής, για να μας αναπτύξει το προσφιλέσ σε όλους μας και επίκαιρο θέμα: "Η μια και μόνη Ελληνική Μακεδονία".

(στο σημείο αυτό αναφέρομαι στα βιογραφικά του στοιχεία).

Τον ευχαριστούμε και από της θέσεως αυτής και του ευχόμεθα ολόψυχα, όπως ο Πανάγαθος Θεός τον ενισχύει και τον ενδυναμώνει για να συνεχίσει το "ωραίο" και "εθνικό" έργο του, με το ίδιο σφρίγος, με τον ίδιο ψυχικό παλμό, με την ίδια υπέρμετρη ευαισθησία του και την ενσυνείδητη συνέπειά του.

Τέτοιους μαχητικούς, ειλικρινείς και αληθινούς ιστορικούς, σαν τον κ. Χιονίδη, τους χρειαζόμαστε πάντοτε για να μας υπενθυμίζουν ποιά είναι η ιστορική αλήθεια και πως πρέπει να την διεκδικούμε.

Γιατί είναι εις όλους σας γνωστό πόσο διαστρεβλώνεται συνεχώς και συ-

Ο Πρωτοπρεσβύτερος κ. Ιγνάτιος Παπαδέλλης, ενώ προσφωνεί τον ομιλητή

στηματικά η ιστορία και πολλές φορές πόσο κυριαρχεί το υποκειμενικό στοιχείο. Δεν έπεται, όμως, με αυτό, πως δεν υπάρχει η τεκμηριωμένη, ανεπηρέαστη, αντικειμενική, και με βάση επιστημονικά δεδομένα, ιστορική αλήθεια.

Απόψε δεν μαζευτήκαμε εδώ για να σας πούμε πως η Μακεδονία είναι μία και ελληνική. Αυτό φωλιάζει, από γενιά σε γενιά μέσ' στην καρδιά μας και το φυλάμε σαν φυλαχτό και σαν την κόρη του ματιού μας.

Ήρθαμε απόψε εδώ για να διακηρύξουμε, ακόμα μια φορά, στους μεγάλους, που κυβερνούν, στους αδιάφορους και πιθανώς στους αδαείς και ανιστόρητους, ότι απλώς η Μακεδονία ήταν, είναι και θα εξακολουθεί να είναι Ελληνική, όποια απόφαση κι αν πάρουν.

Εμείς θέσαμε ως σκοπό μας ν' αποδείξουμε πως δεν δεχόμαστε διαστρέβλωση της ιστορίας. Δεν δεχόμαστε να οικειοποιηθούν το όνομα "Μακεδονία" και να αγνοήσουν την Ελληνικότητά της, και την ιστορική της πορεία, μέσα στους δύσκολους και δυσβάσταχτους αιώνες και δεν δεχόμαστε να προσβάλλουν την αξιοπρέπειά μας και την εθνική μας υπερηφάνεια, καθώς επίσης να υποτιμούν την νοημοσύνη μας.

Ας το καταλάβουν επί τέλους, πως Κοινή Αγορά και Ενωμένη Ευρώπη δεν θα μπορούσε να υπάρξει χωρίς την Ελλάδα, γιατί και στο θέμα αυτό, η Ελλάδα έριξε τον σπόρο μιας τέτοιας ιδέας, μιας Ενωμένης Ευρώπης. Και αυτό το ξέρουν πολύ καλά οι σημερινοί μας σύμμαχοι.

Κάθε λαός έχει την υποχρέωση να υπερασπίζεται τα δικάιά του και να διεκδικεί τα δικαιώματά του. Κι εμείς δεν ζητάμε τίποτα το άδικο, ούτε το παράλογο.

Ζητούμε να μην αναγνωρισθεί το κράτος των Σκοπίων με το όνομα "Δημοκρατία της Μακεδονίας". Αυτό ζητάμε μόνο. Και ούτε επεκτατικές βλέψεις έχουμε, ούτε επεμβαίνουμε στα εσωτερικά τους. Είναι μια δίκαιη απαίτησή μας και θέλουμε να τακτοποιηθεί και να λυθεί ειρηνικά.

Ήδη, όμως, είναι καιρός να δώσουμε τον λόγον εις τον κ. Χιονίδη, ο οποίος είναι και ο επίσημος ομιλητής της βραδιάς, αλλά συγχρόνως και το τιμώμενο πρόσωπο.

Ας τον απολαύσουμε λοιπόν.

- ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΟΜΙΛΙΑΣ -

Αγαπητοί μου συμπατριώτες και καλές μου συμπατριώτισσες του Ελληνισμού της φιλόξενης Ελβετίας, της Αυστρίας, της Γερμανίας και του Λιχτενστάιν.

1. Είναι εξαιρετική η συγκίνησή μου, διότι η πρόσκληση μερικών φίλων με έφερε, για τρίτη φορά, στη χώρα τούτη. Η "ειδοποιός διαφορά" με τα άλλα ταξίδια μου εδώ οφείλεται στο δεδομένο ότι δεν ήλθα - όπως στις προηγούμενες αφίξεις μου - για τουριστικούς λόγους αλλά για την επιτέλεση - εκτέλεση του προσωπικού καθήκοντος και χρέους μου, που έχω ως Έλληνας - Μακεδόνας, ο οποίος τυχαίνει να ασχολείται με την ιστορία. Δεν το κρύβω ότι η πρωτοβουλία για την ομιλία δεν ανήκει σε μένα. Μάλιστα, μια και η ειλικρίνεια είναι ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά (μάλλον... ελαττώματά!!) μου - που δεν μπόρεσα να το αποβάλω, αν και απόκτησα ήδη κακή και πικρή πείρα εξαιτίας της - θα σας δημοσιοποιήσω την ενδιαθέτη θέληση που είχα να μην πραγματοποιήσω αυτή τη διάλεξη. Νόμιζα ότι θα συνθλιβώ ψυχικά, μόνος σε μια ξένη χώρα. Και μην παρασύρεστε από τα εξωτερικά φαινόμενα, γιατί εξαπατούν συνήθως. Πραγματικά, όποιος, ιδιαίτερα, είναι τελειομανής, έχει δε γνώση και των ατελειών του, και ο πιό ψυχωμένος άνθρωπος, ακόμα και ένας πολύγνωσος σύγχρονος Οδυσσέας, που πολλά είδε, έμαθε, άκουσε και υπόφερε, στο βάθος του είναι μια φοβισμένη ψυχή, ένας μοναχικός λύκος, θύμα και θύτης, που ζει ναρκισσευτικά με τους κόσμους των ονείρων του, των απραγματοποίητων ελπίδων του και των χαμένων, συνήθως, προσδοκιών του. Και όσο και αν φαίνεται τούτο περίεργο, ή αντιφατικό, ο καθένας, τελικά, έχει διαλέξει τα δεσμά του στον δικό του πύργο της κλειστής προσωπικής ζωής του...

Χθες, όμως, που πρόσθεσα αυτόν τον πρόλογο της ομιλίας μου (της

Ο ομιλητής Γ. Χ. Χιονίδης

οποίας ο αρχικός κορμός γράφηκε εδώ και πέντε μήνες) και έκαμα έναν, πρώτο, απολογισμό και μια ανακατανομή των σκέψεών μου, με αφορμή την τετραήμερη, μέχρι τώρα, διαμονή μου στην περιοχή σας, έκπληκτος διαπίστωσα πόσο λίγο γνωρίζω τα φυλλοκάρδια της ψυχής μου. Και για να γίνω κατανοητός και σε σας και να κλείσω αυτήν την παρένθεση, σας κάμνω κοινωνούς των συναισθημάτων μου, αυτών των ημερών. Ήλθα ανήσυχος και γαλήνεψα, διότι ήμουν τυχερός, αφού μια δεκάδα εξαίρετων πατριωτών μου έδειξε ποικιλότροπα την αγάπη και την εκτίμηση, που λειτούργησαν ως βάλασμο, με σίγουρη, ευνοϊκή λύτρωση από τους φόβους μου για τη μετάσταση από έναν γνωστό σε έναν ξένο τόπο και μάλιστα με πιθανότατη τη μονιμότερη ωφέλειά μου στα επόμενα χρόνια της πολυτάραχης, μέχρι τώρα, ζωής μου.

Έτσι, ενισχυμένος ψυχικά, ελπίζω ότι θα κατορθώσω να υπερβώ τις όποιες αναστολές μου, ώστε να επικοινωνήσω με επιτυχία μαζί σας, ψυχικά και πνευματικά, προκειμένου να γεφυρωθεί η απόσταση, ή και το χάσμα, που υπάρχει πάντοτε μεταξύ του άγνωστου ομιλητή και ενός συνόλου και μάλιστα πρωτόγνωρων ακροατών - ακροατριών, με πολupoικίλη ψυχosύνθεση και διαφορετικών πνευματικών εξοπλισμό.

2. Το θέμα της ομιλίας μου είναι η αναφορά και η κριτική των απόψεων των Σκοπίων και της Ελλάδας για τη Μακεδονία και το λεγόμενο "Μακεδονικό", που αποτελεί ένα **υπαρκτό** πρόβλημα για ένα, ουσιαστικά, **ανύπαρκτο** θέμα.

Πρώτα - πρώτα πρέπει να σας διευκρινίσω ότι σκοπός μου δεν είναι να φορτίσω τις καρδιές σας, μονάχα, να προκαλέσω τον προσωρινόν πατριωτικόν ενθουσιασμό σας, προκειμένου να πετύχω τον προσωπικό μου θρίαμβο. Δεν θα αποβλέψω στον πρόσκαιρον εντυπωσιασμό σας αλλά στη μονιμότερη ωφέλειά σας, στον βαθμό που είναι τούτο δυνατό, αντικειμενικά και υποκειμενικά, και μάλιστα στα περιορισμένα πλαίσια μιας διαλέξεως. Οι Κινέζοι λένε, ότι για να λύσεις το πρόβλημα ενός πεινασμένου ανθρώπου, αν είσαι ψαράς, πρέπει και αρκεί να του προσφέρεις ένα μαγειρεμένο ψάρι, προκειμένου να του κορέσεις την πείνα, τούτο δε να το επαναλαμβάνεις κάθε μέρα, έχοντάς τον, έτσι, στο χέρι και στη διάθεσή σου, εξαρτημένον από εσένα. Αυτό κάνουν οι πολιτικάντηδες, γιατί επιθυμούν να έχουν κοντά τους υποζύγια και υποχείρια και όχι ελεύθερα άτομα. Και είναι γνωστό ότι ο οικονομικά εξαρτημένος άνθρωπος είναι πάντα δούλος. Ο σωστός, όμως, ψαράς, ο πραγματικός ηγέτης ψυχών και του πνεύματος, όποιος δεν είναι πατερναλιστής και δημαγωγός, πρέπει να κατατείνει την όλη προσπάθειά του στο να μάθει στους άλλους να ψαρεύουν μόνοι, ώστε να εξασφαλίζουν την καθημερινή διατροφή τους, αυτοπροσώπως και οριστικά, χωρίς να έχουν την ανάγκη της - δήθεν - ευεργεσίας του ψαρά - αρχηγού.

Στην προκείμενη, λοιπόν, περίπτωση, της σημερινής επικοινωνίας μας, θα προσπαθήσω να πλουτίσω την προσωπική σας φαρέτρα με, κατά το δυνατόν, ευθύβολα βέλη, να προβληματίσω το μυαλό σας, ώστε να αποκτήσετε ή να πλουτίσετε τα επιχειρήματά σας γύρω από το πιό φλέγον εθνικό ζήτημά μας και γενικότερα να σας προβληματίσω γύρω από το θέμα των ατομικών ευθυνών μας σχετικά με την ελλιπή γνώση μας και την αμέλειά μας για τα εθνικά ζητήματά μας.

Ο μεγάλος ποιητής, θεατρικός συγγραφέας και ηθοποιός Ουίλλιαμ Σαίξπηρ έγραψε (στο "Χειμwnιάτικο παραμύθι" του), ότι "ο χρόνος είναι εκείνος που βάζει σε δοκιμασία τα πάντα, γκρεμίζει τις παλιές συνήθειες και τις ιδέες και δημιουργεί νέες, ενώνοντας το παρελθόν και το παρόν", ο δε μεγάλος διανοητής της Άπω Ανατολής Κομφούκιος προτρέπει: "Μελέτησε το παρελθόν πριν σχεδιάσεις το μέλλον". Και προσθέτω την άποψή μου, πως το παρελθόν είναι ο φάρος για το παρόν και το λυχνάρι για να ανιχνεύσουμε τα μελλούμενα. Και για να μπορέσει ένας άνθρωπος να έχει κρίσιμη και σωστή γνώμη, χρειάζεται να γνωρίζει τα διδάγματα από όσα προηγήθηκαν στη χώρα που ζει ή και σε παγκόσμια κλίμακα, διότι η γνώση και η μόρφωση γενικά μοιάζουν με το γεωργικό λίπασμα, που αυξάνει και βελτιώνει την απόδοση των χωραφιών (και όχι βέβαια και των πετρωμάτων), όπου παράγονται τα προϊόντα της ανθρώπινης διάνοιας και δημιουργίας και μετατρέπει τα αδύνατα επιχειρήματα σε βολίδες, που καταρρίπτουν τα φληναφήματα των παραποιούντων την ιστορική αλήθεια. Πράγματι: "Ολβιος εστί όστις της Ιστορίας έσχε μάθησιν", όπως στιχούργησε ο Έλληνας αρχαίος ποιητής Ευριπίδης.

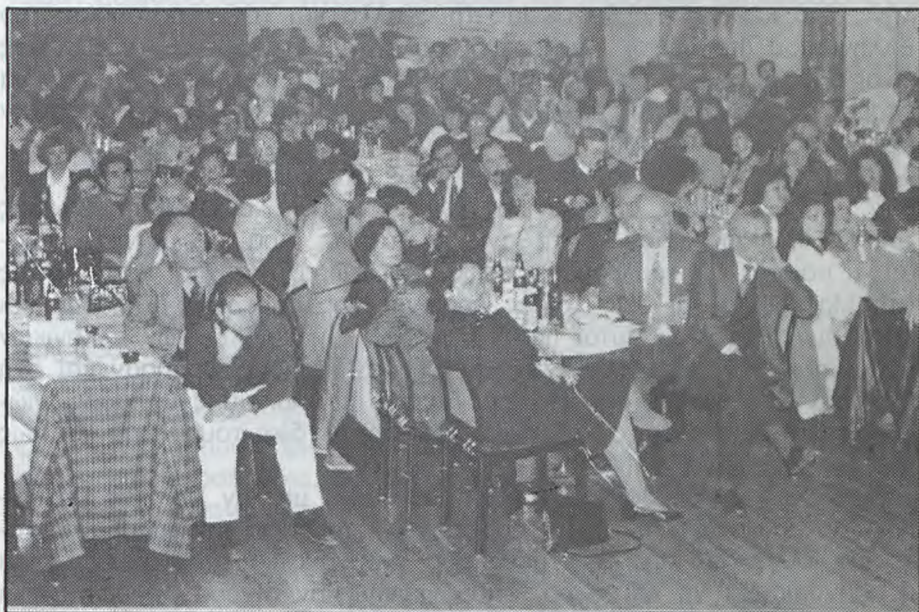
3. Θα αρχίσω πλέον την έκθεση των σκέψεών μου για το θέμα που προανέφερα.

Στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα το Οθωμανικό Κράτος επιβεβαίωσε τον πετυχημένο χαρακτηρισμό που του έδωσε πρόσφατα (1992) η Έλλη Σκοπετέα με το βιβλίο της "Η δύση της Ανατολής" και παλαιότερα ο εξαίρετος Άγγλος ιστορικός Ουίλλιαμ Μίλλερ, γιατί σπαραζόταν πραγματικά και ήταν μια "καταρρέουσα αυτοκρατορία" και έτσι προέκυψε το λεγόμενο "Ανατολικό ζήτημα" και η συζήτηση για την τύχη της Μακεδονίας, όπως και η πρώτη μορφή του "Μακεδονικού" προβλήματος.

Στις αρχές του αιώνα μας όλα έδειχναν ότι οι λαοί της Βαλκανικής (της "πυριτιδαποθήκης" ή "του μαλακού υπογαστρίου" ή "το μήλον της έριδος" της Ευρώπης, όπως χαρακτηριστικά επονομάστηκε τούτη) ήσαν αποφασισμένοι να ανακτήσουν την ελευθερία τους. Οι "Μεγάλες", λεγόμενες, "Δυνάμεις" έπαιζαν και τότε το βρώμικο παιχνίδι τους, όπως, άλλωστε, το κάμνουν πάντοτε, αφού η πολιτική των ισχυρών (και μη) κρατών δεν καθοδηγείται με γνώμονα το δίκαιο και τις φιλίες των ηγε-

τών και των χωρών, όπως νομίζομε εμείς, οι καλόπιστοι μέχρι και αφελείς Έλληνες και Ελληνίδες, αλλά με μοναδικό - αποκλειστικό, ή, οπωσδήποτε, κύριο κριτήριο το συμφέρον τους (όπως, άλλωστε, συμβαίνει και με τους ανθρώπους), κατά την αφοπλιστικά ειλικρινή παρατήρηση του ανεπανάληπτου στρατιωτικού και πολιτικού ηγέτη των Γάλλων, του στρατηγού Ντε Γκωλλ, ο οποίος - ας σημειωθεί - δεν ήταν ψηλός και μεγάλος μονάχα στο σώμα αλλά και στο μυαλό.

Η συμπίεση, λοιπόν, των Ελλήνων, των Σέρβων, των Μαυροβουνίων και των Βουλγάρων διαμόρφωσε μια νέα πραγματική κατάσταση στην περιοχή των Βαλκανίων. Σύμφωνα δε με τα υπεσχημένα η καθε-

Ένα τμήμα της αίθουσας με ακρατές, Έλληνες και ξένους, την ώρα της εκδήλωσης

μιά χώρα κράτησε εκείνα τα εδάφη, τα οποία κατέλαβε με τις πολεμικές επιχειρήσεις από την πρώην επικράτεια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Στα πλαίσια αυτού του νέου "στάτους κβο" (υπάρχουσας καταστάσεως) μοιράστηκε και η εδαφική εκείνη περιοχή, που στα χρόνια της δόξας του Φίλιππου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου αποτελούσε την ονομασθείσα "Μείζονα Μακεδονία" και κατοικούνταν από το δωρικό, ελληνικό φύλο των "μακεδόνων", δηλαδή των υψηλόσωμων Ελλήνων, όπως αναφέρει ο Όμηρος, ο δε Ησίοδος και άλλοι αρχαίοι (Έλληνες και ξένοι) συγγραφείς γράφουν (μεταξύ των άλλων εκδοχών, που υποστηρίχθηκαν) ότι ο Μακεδών ήταν ένα από τα παιδιά του Δία, του Θεού όλων των Ελλήνων. Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι το θρονί των

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεών τους τοποθέτησαν οι Πανέλληνες (στη φαντασία τους) στον μακεδονικό Όλυμπο, ενώ τις μούσες του, το γένος των Ελλήνων, εγκατέστησε στα μακεδονικά Πιέρια. Ποιά, μεγαλύτερη, τόσο ατράνταχτη και αυταπόδεικτη, άλλη απόδειξη χρειάζεται της αναμφισβήτητης ελληνικότητας των Μακεδόνων, αφού, αλλιώς, πως θα εξηγούνταν και δικαιολογούνταν η επιλογή, ως τόπου της μόνιμης κατοικίας των Θεών - θεοτήτων και των μουσών - νυμφών, της Μακεδονίας, αν δεν ήταν τούτη ο θρησκευτικός - πνευματικός και καλλιτεχνικός ομφαλός της χώρας των Ελλήνων; Ήτο δυνατόν να εγκαταστήσει η Μυθολογία των Πανελλήνων το κέντρο της θρησκείας τους αλλά και της πεμπτουσίας του Ελληνισμού (που είναι - κατά τον Ισοκράτη - η παιδεία, και Έλληνες είναι όσοι μετέχουν της ελληνικής παιδείας) σε ξένον τόπο, μια και θα έπρεπε να θεωρούνταν τέτοιος, ασφαλώς, η Μακεδονία, αν δεν ήταν πράγματι ελληνική χώρα;

Επί πλέον, στη Μακεδονία στιχούργησε στα ελληνικά ο ποιητής Αγάθων, εδώ ζωγράφισε ο περίφημος Ζεύξης, έγραψε και έπαιξε τραγωδίες του ο Ευριπίδης, όπου και πέθανε και τάφηκε. Άρα, η ελληνική γλώσσα, η παιδεία, "η κουλτούρα", όπως λέμε τώρα, η τέχνη, ήσαν κοινές στη Μακεδονία και στις λοιπές περιοχές της σημερινής Ελλάδας και κατά συνέπεια όλοι αυτοί (και άλλοι πολλοί) μεγάλοι των ελληνικών γραμμάτων και των καλών τεχνών, έζησαν και δημιούργησαν και στη Μακεδονία, ελθόντες από διάφορα μέρη της υπόλοιπης Ελλάδας, νιώθοντας ότι βρίσκονται σε ελληνικό έδαφος, σε δική τους χώρα και πως απευθύνονται σε Έλληνες.

Εξάλλου, οι Μακεδόνες υπήρξαν, σύμφωνα με τον Πολύβιο, ιστορικών του 2ου αιώνα π.Χ., το "πρόφραγμα", το οποίο προφύλαξε πάντοτε τον Ελληνισμό από τους μεγάλους κινδύνους και η Μακεδονία είναι η προνομιούχα γη και χώρα, όπου γεννήθηκαν οι δυο σπουδαιότεροι και αντιπροσωπευτικότεροι Μεγάλοι, οι μέγιστοι, καλύτερα, άνθρωποι, διαχρονικά και διατοπικά, χωρίς να υπάρξουν από τότε και μέχρι σήμερα ανώτεροι και αξιολογότεροι γίγαντες του Ελληνισμού και της παγκόσμιας ιστορίας - διανοήσεως, από την εμφάνιση του ανθρώπινου γένους, στη διάρκεια 25 αιώνων. Αναφέρομαι και εννοώ, βέβαια, τον απaráμιλλο Σταγειρίτη Αριστοτέλη, που κρατά αναμφισβήτητα τα σκήπτρα και τα ηνία της πανσοφίας και της πνευματικής ρώμης σ' όλη τη γη, και τον Μέγα Αλέξανδρο, ο οποίος αποτελεί την προσωποποίηση της ψυχικής και σωματικής ανδρείας και ρώμης. Και δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι στη Μακεδονία, στο Νυμφαίο της Μιέζας, κοντά στη σημερινή Νάουσα, σφυρηλατήθηκε η ασύγκριτη εκείνη ιερή σχέση μεταξύ τους, δηλαδή του μεγάλου Δασκάλου και του μαθητή και μεγάλου, ύστερα, στρατηλάτη. Τέλος, δεν πρέπει να λησμονείται, ότι ο Μέγας

Αλέξανδρος διέδωσε στα πέρατα της Οικουμένης τον ελληνικό πολιτισμό και έμεινε στη μνήμη και είναι γνωστός, στη γλώσσα όλων των λαών της Άπω, της Μέσης Ανατολής και της Μικράς Ασίας, ως Αλέξανδρος ο Έλληνας, ο Μακεδόνας. Πως, λοιπόν, δικαιολογούνται όλα αυτά; Απλούστατα, γιατί η αλήθεια είναι ότι οι Μακεδόνες ήσαν ένα ελληνικό, δωρικό φύλο, με τις όποιες ιδιαιτερότητές του, στη διάλεκτο, στον τρόπο της ζωής, στα τοπικά έθιμά του κ.τ.λ., όπως συνέβαινε και με τους Σπαρτιάτες, τους Αιτωλούς, τους Ακαρνάνες κ.τ.λ., χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αμφέβαλε κανείς για την ελληνικότητα των τελευταίων. Εξάλλου, αυτό γινόταν ανέκαθεν και συμβαίνει και σήμερα στην ολότελα καταναλωτική κοινωνία μας, όπου, παρ' όλα τα πρωτοφανή μέσα μαζικής επικοινωνίας και συγκοινωνίας, εκδηλώνονται ευκαιριακά τα ξεχωριστά ήθη και έθιμα, οι χοροί, τα δημοτικά τραγούδια και οι τοπολαλιές (διάλεκτοι ή, ακόμα, και οι διαφορετικές γλώσσες) των κατοίκων της καθεμιάς εδαφικής περιοχής, χωρίς το γεγονός αυτό να διασπά την κοινή κρατική υπόστασή τους και την εθνική συνειδησή τους.

Άλλωστε, στην επιστήμη και στην πολιτική πρακτική επικράτησε πλέον να θεωρείται ως, μόνο, σταθερό και αναμφισβήτητο, κριτήριο για την κατάταξη των λαών - εθνών και κρατών η ύπαρξη ή η έλλειψη εθνικής συνειδησεως. Και αν δεν υπάρξει τέτοια δεν είναι δυνατόν να περισωθούν τα τεχνητά κατασκευάσματα των - δήθεν - κοινών κρατών, των Ομοσπονδιακών, όσα χρόνια και αν περάσουν από την αφύσικη συγκόλληση, που επιβλήθηκε από έξω, από πάνω, όπως συνέβηκε με την πρώην Ένωση των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών, με τη Γιουγκοσλαβική Ομοσπονδία, την Τσεχοσλοβακία κ.ά., ενώ, αντίθετα, επήλθε τελικά η επανένωση των δυο Γερμανιών ή διατηρούν την εθνική ενότητά τους πολλές χώρες, όπως είναι η Ελβετία, το Λιχτενστάιν, η Ουγγαρία, η Ιταλία, η Γαλλία, η Ολλανδία, το Βέλγιο κ.ά., αν και είναι γνωστό πως οι λαοί τους παρουσιάζουν γλωσσική και θρησκευτική πολυγλωσσία, και, το σπουδαιότερο, αποτελούνται από πλειάδα φυλών και φύλων, με διαφορετική, ανθρωπολογική, αιματική, ιστορική, πολιτισμική κ.τ.λ., προέλευση. Τέλος, οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής είναι το κραυγαλέο και πρωτοφανές παράδειγμα μιας σύγχρονης Βαβυλώνας, όπου μαζεύτηκε "κάθε καρυδιάς καρύδι", όπως λέει η λαϊκή παροιμία μας, και πλέει στον ωκεανό της ιστορίας ως σύγχρονη κιβωτός του Νώε. Και όμως, αυτό το πολύγλωσσο και πολύφυλο μείγμα των μαύρων, άσπρων και κίτρινων, μετά από μείξη και ζύμωση πέντε αιώνων, αποτελεί σήμερα το πιό συμπαγές σύνολο ανθρώπων, που παρουσιάζει μάλιστα έναν ιδιόρρυθμο (γιατί όχι και επικίνδυνο) εθνικισμό, τον "Αμερικανισμό", αφού το σύνθημα "πρώτα η Αμερική" είναι και πάλι το σύμβολο και η σημαία του.

Ανέφερα όλα τούτα προετοιμάζοντας το έδαφος για την τελική

σοπρά, προκειμένου να επιτύχει η προσπάθεια, η οποία θα γίνει ευθύς αμέσως, για την αντιμετώπιση των ψευδολογιών των Σκοπιανών.

4. Η Μακεδονία έπεσε στα χέρια των Ρωμαίων το 168 π.Χρ. Έτσι, έπαυσε να υπάρχει πιά ένα ιδιαίτερο, ξεχωριστό, Μακεδονικό κράτος, φύλο και λαός, καθώς η περιοχή της, η ονομασθείσα - όπως σημειώθηκε - "Μείζων Μακεδονία", αποτέλεσε τμήμα της Ρωμαϊκής και της Βυζαντινής, ύστερα, Αυτοκρατορίας και τέλος της Οθωμανικής. Κατόπιν τούτου, με το όνομα Μακεδονία εννοούσαν και εννοούμε τη σχετική

Ένα από τα χορευτικά συγκροτήματα, που έλαβαν μέρος στην εκδήλωση της 12.12.92

γεωγραφική περιοχή, μονάχα, χωρίς να αντιστοιχεί πλέον σε κάποια ξέχωρη φυλετική ομάδα, ή χώρα, όπως απεικονίζεται τούτο και σε εκατοντάδες χάρτες, αναφέρεται δε και σε βιβλία περιηγητών και γεωγράφων.

Στον 6ο αιώνα μετά Χριστόν, δηλαδή 18, ή 14 τουλάχιστον, αιώνες μετά την εμφάνιση του ελληνικού (δωρικού) φύλου των Μακεδόνων στη σημερινή Μακεδονία μας, 10 δε αιώνες ύστερα από τον θάνατο του Μεγάλου Αλέξανδρου, πρωτοεμφανίστηκαν στη Βαλκανική οι Σλάβοι πρόγονοι των σημερινών Γιουγκοσλάβων και των Βουλγάρων (στον βαθμό που οι τελευταίοι είναι, πραγματικά, σλαβικής καταγωγής) και εγκαταστάθηκαν στις τωρινές περιοχές τους, προερχόμενοι από τα Καρπάθια όρη, από τις χώρες που περικλείονται μεταξύ των ποταμών Δνείστερου και Δνείπερου, όπου ζούσαν προηγούμενως, ασχολούμενοι με την κτηνοτροφία, το κυνήγι και τη γεωργία.

5. Οι Βούλγαροι στην αρχή και οι Γιουγκοσλάβοι μετά το 1941-1944 υποστήριξαν την ανιστόρητη θεωρία, πως - δήθεν - υπήρξε και στα Βυζαντινά (μεσαιωνικά) χρόνια αλλά και στα Μεταβυζαντινά και μέχρι σή-

μερα - δήθεν - υπάρχει ένας ξέχωρος, ιδιαίτερος λαός, οι ονομασθέντες "Σλαβομακεδόνες" ή και όψιμα "Μακεδόνες", και μια ενιαία "Μακεδονία", που κατατμήθηκε στους Βαλκανικούς πολέμους, σύμφωνα με τη Συνθήκη του Βουκουρεστίου (10.8.1913), με την οποία κατακυρώθηκε στην Ελλάδα το 51% της "Μειζονος Μακεδονίας", στη Σερβία το 39% και στη Βουλγαρία το υπόλοιπο 9-10%, περίπου, γιατί δεν υπολογίζονται τα κλάσματα της μονάδας, ενώ 1%, περίπου, ανήκει στην Αλβανία, και ότι από τότε υπάρχουν μειονότητες "Μακεδόνων" στη Βουλγαρία και στην Ελλάδα, που πρέπει - όπως ισχυρίζονται - να "απελευθερωθούν"!!

Εξυπακούεται, όμως, ότι με τη διανομή αυτή έμεινε στη Σερβική - Γιουγκοσλαβική επικράτεια και ένας μεγάλος αριθμός Ελλήνων, π.χ. στην περιοχή του Μοναστηρίου, που έχουν και σήμερα ελληνική συνείδηση, είναι δε ελληνικής, κουτσοβλαχικής κυρίως, καταγωγής, ομιλούν ελληνικά ή και ελληνικά - κουτσοβλαχικά και ζουν με το ελληνικό όνειρο των ιδίων, των γονιών και των παππούδων - γιαγιάδων τους.

Ο μύθος των Σλάβων εκμεταλλεύτηκε το γεγονός ότι απέκτησαν ένα τμήμα, το οποίο **γεωγραφικά** ανήκε άλλοτε στη "Μείζονα", ελληνική Μακεδονία. Και ταχυδακτυλουργικά ανέτρεψαν τα δεδομένα και συγκεκριμένα τη "Μείζονα" Μακεδονία της αρχαιότητας, των Μακεδονικών χρόνων, μετέτρεψαν σε "Μεγάλη" Μακεδονία των νεώτερων χρόνων. Και, βέβαια, η διαφορά δεν είναι μονάχα γραμματική, δηλαδή δεν πρόκειται απλά για τη μετατροπή μιας λέξεως της αρχαίας και της καθαρεύουσας ("Μείζων") σε νεοελληνική λέξη ("Μεγάλη"), αλλά υποκρύπτεται μια υποβόσκουσα εδαφική διεκδίκηση, που εμφανίζεται με την ψευτολεοντή και το καμουφλάρισμα της - δήθεν - αλυτρωτικής, λεγόμενης, κινήσεως, για την "απελευθέρωση" του - δήθεν - υπάρχοντος κοινού Μακεδονικού κράτους - χώρου και λαού και μάλιστα - δήθεν - σλαβικής καταγωγής και προελεύσεως...

Θα διερωτηθείτε, ασφαλώς, και που στηρίχθηκαν οι αλχημιστές των Σκοπιών; Θα σας απαντήσω μονολεκτικά: στη γνωστή αδιαφορία ή ανοχή - απραξία των Ελλήνων, στην άγνοια, στη σκοπιμότητα των ξένων συμφερόντων και στο θράσος των ιδίων.

Μπορεί ο Ελληνοπόντιος γεωγράφος Στράβων (που έζησε στο μεταίχμιο δύο εποχών και χιλιετιών, γεννημένος τον πρώτο αιώνα πριν τη γέννηση του Χριστού και πεθαίνοντας τον πρώτο αιώνα μετά τη γέννησή του) από τότε να ανακράζει ότι "Εστιν ούν Ελλάς και η Μακεδονία", να είναι γνωστό ότι στην Παλιά Διαθήκη (και συγκεκριμένα στα κείμενα των προφητών Δανιήλ, Ιωήλ και Ζαχαρία και Α' Μακκαβαίων) να αναφέρεται και να προβλέπεται η επικείμενη έλευση του Μακεδόνα Αλέξανδρου, του γιού του Φίλιππου, ή να αναγράφουν κατεπανάληψη οι Πράξεις των Αποστόλων (δηλαδή η Καϊνή Διαθήκη) - τη Μακεδονία

και να διασώζουν την παράκληση του Μακεδόνα, που στον ύπνο - ξύπνιο του Απόστολου Παύλου τον κάλεσε να έλθει στην πατρίδα του και να κηρύξει τον θείο λόγο του γλυκού Ναζωραίου (Κεφ. 16,9: "Διαβάς εις Μακεδονίαν βοήθησον ημίν"), όμως, εμείς, οι Έλληνες, δεν αναλάβαμε την ενδεχόμενη προσπάθεια της δικής μας πρώτα, κατάλληλης και πλήρους, ενημερώσεως και ύστερα της διαφωτίσεως των ξένων, ξεχνώντας τη βασιμότητα της κατηγορικής προσταγής του Ισοκράτη, ο οποίος παράγγειλε προς τον νεαρό μαθητή του (και κατεπέκταση και προς όλους τους Έλληνες και τους ανθρώπους): "Φοβού τας διαβολάς καν ψευδείς ώσιν".

Πραγματικά, εμείς, οι Έλληνες, επίσημοι και ανεπίσημοι, αδιαφορήσαμε για πολλές δεκαετίες. Έτσι, αποθρασύνθηκαν οι επήλυδες, οι εξώγαμοι - δήθεν - Μακεδόνες, που συνελήφθηκαν, προφανώς, εναντίον κάθε λογικής και νομιμότητας, μετά βιαιότατο βιασμό της ιστορικής αλήθειας, στον δοκιμαστικό σωλήνα της Μεγάλης Ιδέας τους, μετά πολυετή, εξωμήτριο κύηση στον ομιχλώδη κόσμο της πολιτικής σκοπιμότητας. Οι Σλάβοι δεν είχαν, έندοξο, ιστορικό παρελθόν, δεν είχαν δική τους γλώσσα στην περιοχή των Σκοπίων. Δεν είχαν ιδιαίτερη Εκκλησία, αλλά είχαν την αμετάκλητη απόφαση να σφετεριστούν το σημαντικότερο ιστορικό - πολιτιστικό παρελθόν της γειτονικής, ελληνικής Μακεδονίας, προκειμένου να επιδιώξουν στη συνέχεια και την κατάκτηση του εδάφους της.

Άρχισαν, λοιπόν, μια μεγάλη πορεία, με όπλο τους και μέσο την πλαστογράφηση της Ιστορίας. Υποστήριξαν, ότι οι Αρχαίοι Μακεδόνες - δήθεν - δεν ήσαν Έλληνες. Όταν δε ήλθαν, τα σλαβικά φύλα, στις σημερινές χώρες τους (επαναλαμβάνω χίλια χρόνια μετά τον θάνατο του Μεγάλου Αλέξανδρου) βρήκαν τους, τότε, Μακεδόνες, εξασθενημένους, βιολογικά και φυλετικά, και τους κατάκτησαν, ως πιό δυναμικά και ξεκούραστα, μετά δε την επιμειξία τους με τους αυτόχθονες Μακεδόνες επικράτησαν οι Σλάβοι και απορρόφησαν τους απόγονους των αρχαίων Μακεδόνων, των οποίων είναι, συνεπώς, κατά τους αστείους ισχυρισμούς τους, οι νόμιμοι κληρονόμοι και απόγονοι και ότι η διαίρεση της "Μεγάλης Μακεδονίας" (στη "Μακεδονία του Βαρδάρη", της Σερβίας - Γιουγκοσλαβίας, του "Πιρίν", της Βουλγαρίας, και του "Αιγαίου", της Ελλάδας, κατά τις αυθαίρετες ονομασίες τους) ήταν αποτέλεσμα πολιτικών σκοπιμοτήτων των "Μεγάλων Δυνάμεων" και ότι πρέπει να επανενωθούν όλες οι περιοχές σε μια Μακεδονία, με έναν λαό και πρωτεύουσα τη Θεσσαλονίκη, τη "Σολούν" (όπως ονομάζουν τη μακεδονική πρωτεύουσα), και να αποτελέσει ενιαία, σλαβική, βέβαια, χώρα...

Και ενώ ο κόσμος "άπαξ" δημιουργήθηκε, από τον Θεό, όπως δέχεται η Χριστιανική θρησκεία, δεν δίστασε ο στρατάρχης Τίτο να παίξει τον ρόλο του καινοφανούς Θεού ("στη θέση του Θεού"), αν και ήταν

άθεος. Κροάτης ο ίδιος, ονόμασε "Μακεδονία" το Νότιο τμήμα - δημοκρατία του Ομόσπονδου κράτους του. Αφού δε έκλεψε την ιστορία και το ένδοξο παρελθόν του ελληνικού φύλου των αρχαίων Μακεδόνων, αφού υφάρπαξε το όνομά του, προχώρησε και στην κατασκευή ενός τεχνητού γλωσσικού ιδιώματος, που ονομάτισε "Μακεδονική γλώσσα", η οποία είναι συμπίλημα - "ανεμομάζωμα" της τοπικής διαλέκτου της Δυτικής Βουλγαρίας (και όχι των Σκοπίων ή της Σερβίας), με γαρνίρισμα της διαλέκτου του Μοναστηρίου (της αρχαίας, ελληνικής, πόλεως της Ηράκλειας), χωρίς να λείπουν, μάλιστα, και λέξεις με ελληνική ετυμολογική αρχή, όπως συμβαίνει, άλλωστε, σ' όλες τις γλώσσες της Ευρώπης. (Ευκαιριακά σημειώνω, ότι, πριν δυο δεκαετίες, περίπου, ο πανεπιστημιακός καθηγητής και ακαδημαϊκός κ. Ξενοφών Ζολώτας, ο τελευταίος διατελέσας και πρωθυπουργός, μίλησε στο Λονδίνο, στην αγγλική γλώσσα, για καθαρά οικονομικό θέμα, χρησιμοποιώντας μονάχα λέξεις που έχουν ελληνική ρίζα, αποκλειστικά). Τώρα, θα πείτε ποιά σχέση μπορεί να έχει το σλαβικό τούτο γλωσσικό έκτρωμα με τη γλώσσα των αρχαίων Μακεδόνων, μετά, μάλιστα, από την αποκάλυψη εκατοντάδων ονομάτων σε ενεπίγραφα μνημεία των βασιλικών τάφων της Βεργίνας, όπου όλα, τα κύρια ονόματα όπως και τα πατρώνυμα και τα υπονοούμενα τοπωνύμια, είναι ελληνικά ή ελληνικής ετυμολογίας, ή, έστω, αρχής, ποιά αντιστοιχία μπορεί να έχει το Αμύντας, Αλέξανδρος, Φίλιππος κ.τ.λ. με το Γκλιγκόρ-ωφ, θα σας απαντήσω ότι την ίδια σχέση που έχει το γνήσιο με το κίβδηλο, η ημέρα με τη νύχτα και, ακριβολογώντας, η αλήθεια με το ψέμα...

Ο άθρησκος Τίτο, όμως, δεν θα στεκόταν άπραχτος. Και επειδή - όπως λέει ο λαός - "τρώγοντας έρχεται η όρεξη", όπως δε συμβαίνει με την κοτρώνα που κυλιέται στο κενό, αφού ξεκολλήσει βίαια από έναν βράχο, και στον δρόμο, στην πορεία της, προσθέσει κομμάτια χιονιού και πάγου (αναμειγμένα με άλλες ξένες ύλες), όπως ο Ρήνος μαζεύει τις μικρότερες πηγές στην κοντινή κοιλάδα του της Ελβετίας ή στην κατοπινή πεδιάδα της Γερμανίας, όπως ο πλαστογράφος και ο κλέφτης εφαρμόζει σταδιακά το πλήρες σχέδιό του, προκειμένου να ολοκληρώσει κάποτε το παράνομο και κερδοεπιδοφόρο εγχείρημά του, έτσι και οι ταχυδακτυλουργοί και οι αλχημιστές γείτονές μας προχώρησαν. Έφτιαξαν, λοιπόν, και την "Αυτοκέφαλη Μακεδονική Ορθόδοξη Εκκλησία" (1967), με έδρα της τα Σκόπια, με ιεράρχες και ιερείς όλων των βαθμών, και τη διατηρούν μέχρι σήμερα, αν και δεν την αναγνώρισε το Ορθόδοξο Πατριαρχείο της Σερβίας και βέβαια ούτε το Οικουμενικό Πατριαρχείο της Κωνσταντινουπόλεως, με αποτέλεσμα να θεωρείται και σήμερα σχισματική. Εξυπακούεται, ότι αναγνωρίστηκε, βέβαια, από την ανίερη - δήθεν - "Αγία Έδρα", από το Βατικανό, και εκπρόσωποί του παρέστησαν, πριν λίγους μήνες, στη διαδήλωση - συλλα-

λητήριο των Σκοπιανών με τους σχισματικούς συναδέλφους τους και μάλιστα στο ίδιο μπαλκόνι. Είναι, άλλωστε, γνωστή, και... "εξαιρετέα" όσο και απαράδεκτη, η κυνική διαγωγή και πολιτική της Καθολικής Εκκλησίας και στα Βαλκάνια, ανέκαθεν και σήμερα, στα πλαίσια της ύπουλης "Ουνίας", που αποβλέπει στη διοικητική και πνευματική καθυπόταξη της Ορθοδοξίας.

Έτσι, με τον επιχειρηθέντα αφελληνισμό της ιστορίας των αρχαίων Μακεδόνων, την κατασκευή, της - δήθεν - "Μακεδονικής γλώσσας" και την ανακήρυξη της - δήθεν - "Μακεδονικής Ορθόδοξης Εκκλησίας", που - ας σημειωθεί - αναδείχθηκε από την κολυμβήθρα της σκοπιμότητας των Σλάβων, με ανάδοχους - γονούς τους άθεους πολιτικούς καθοδηγητές των Σκοπίων, έφτιαξαν - "εκ του μη όντος" - μian ανύπαρκτη, "ενιαία Μακεδονία", έναν ανύπαρκτο "ενιαίο Σλαβικό Μακεδονικό λαό", δήθεν εθνότητα και μια σχισματική Εκκλησία, κλέβοντας και πλαστογραφώντας τα πάντα. Και ύστερα μετέδωσαν τη θεωρία τους "όπου γης", με όλα τα μέσα και με πολυποίκιλους τρόπους.

6. Και θα διερωτηθείτε, τι έκαναν οι Έλληνες στο διάστημα τούτο; Πως αντέδρασαν, δια να μη καταλήξουν "τα ιερά και τα όσια βορά τοις κυσί";

Όπως πάντα, ενήργησαν με μακαριότητα, ή καλύτερα αδιαφόρησαν, διότι πίστεψαν ότι δεν χρειαζόταν να αντιτάξουν στο ψεύδος την αλήθεια και να αποκαλύψουν στην ευκολόπιστη ή αδιάφορη ή ανενημέρωτη Διεθνή Κοινότητα την ποιότητα των πλαστογράφων, των κιβδηλοποιών και των κλεφτοπειρατών της Ιστορίας. Η συνηθισμένη παιδική ασθένεια των Ελλήνων, που μας περιγράφει ο Πλάτων και ο άγνωστος ιερέας των αρχαίων Αιγυπτίων, που, όταν επισκέφθηκε την αρχαία Ελλάδα, είπε για τους προγόνους μας, ότι είναι "αείποτε παιδιά", δηλαδή παντοτινά παιδιά, κυκλοθυμικά, που ανάβουν εύκολα μα και σβήνουν εύκολότερα. Πίστεψαν ότι δεν ήταν αναγκαία η απόδειξη της αλήθειας, διότι ήταν - όπως νόμιζαν - αυταπόδεικτη, αγνοώντας την αρχή ότι, όταν έχεις να κάνεις με αδίστακτους, δεν αρκεί να ξέρεις μονάχα εσύ την αλήθεια και την πραγματικότητα αλλά απαιτείται συχνά να πολεμάς για την επιβεβαίωση τούτης, όταν γειτονεύεις με άρπαγα, παμφάγο και κακότροπο γείτονα, είτε πρόκειται για άτομα, είτε πρόκειται για κράτη. Γι' αυτό, άλλωστε, συστήθηκαν οι διεθνείς Οργανισμοί, οι αμφικτυονίες της αρχαίας Ελλάδας, δηλαδή για να επιλύουν, υποτίθεται έστω, τα υπερκρατικά και διακρατικά προβλήματα και τις σχετικές διαφορές των κρατών.

7. Οι Σκοπιανοί έκαναν ύστερα εξαγωγή της ψευδοθεωρίας τους, πιστεύοντας στη μακιαβελλική προτροπή του Γερμανού αριστοτέχνη της νεώτερης προπαγάνδας Γκαίμπελς (που έγινε πάλι επίκαιρος μετά την ανεύρεση, τελευταία, των πλήρων και, πολύ αποκαλυπτικών ημερολο-

γίων του), ο οποίος δίδασκε στη θεωρία και εφαρμόζε στην πράξη την επανάληψη συνεχώς των ψευδολογιών, ώστε να γίνεται διαρκής πλύση εγκεφάλου, στηριζόμενος στη διαπίστωση ότι οι περισσότεροι άνθρωποι εύκολα πέφτουν θύματα της άγνοιας, του φανατισμού και της αδιαφορίας τους και έτσι γίνονται υποχείρια μερικών αδίστακτων πλαστογράφων της αλήθειας. Οι γείτονές μας διοργάνωσαν Συμπόσια - Συνέδρια, δημοσίευσαν πάμπολλα βιβλία, στα οποία αλλοιώνουν και παρερμηνεύουν τα στοιχεία και τα συμπεράσματα της Ιστορίας, κυκλοφόρησαν περιοδικά, εφημερίδες και διάφορα έντυπα με τις απόψεις τους, χρησιμοποίησαν στο έπακρο το ραδιόφωνο και την τηλεόραση, πραγματοποιήσαν δε και αναριθμητές διαδηλώσεις και αντιδιαδηλώσεις. Σιγά - σιγά, μα σταθερά, πέτυχαν έτσι να περάσουν οι απόψεις τους σε ιστορικά έργα, σοβαρά και σοβαροφανή, σε συλλογικές ή ατομικές συγγραφές, σε εγκυκλοπαιδείες και σε γεωγραφικούς άτλαντες - χάρτες και τουριστικούς - αρχαιολογικούς οδηγούς κ.τ.λ., συγχρόνως δε να ιδρυθούν και έδρες της λεγόμενης "Μακεδονικής γλώσσας" σε περισσότερα από 16 πανεπιστήμια του εξωτερικού, με τελευταίο το πανεπιστήμιο της Κωνσταντινουπόλεως.

8. Και οι Έλληνες;

Εγκατάλειψαν το θέμα στον "καλό Θεό της Ελλάδος", για να θυμηθούμε τον γέρο του Μοριά, τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη. Ξέχασαν τις παραινέσεις του στρατηγού Μακρυγιάννη, δηλαδή του πίο αγράμματος αγωνιστή μα και συγχρόνως και πίο σοφού συγγραφέα της ελληνικής ιστορίας του Αγώνα μας, του '21, ο οποίος, όταν διαπίστωσε ότι οι Αθηναίοι αδιαφορούσαν για τα μνημεία της αρχαιότητας και μάλιστα ετοιμάζονταν να πουλήσουν μερικά "μάρμαρα", τους μάλωσε, λέγοντας ότι αυτά είναι η ιερή παρακαταθήκη μας και ότι για αυτά πολεμήσαμε, γιατί συμβολίζουν τη φυλετική, ιστορική και πολιτισμική συνέχειά μας. Και βλέποντας, ο έρημος, την από τότε εγωϊστική και φιλοτομαριστική συμπεριφορά πολλών συμπατριωτών του, άφησε την πίο χρήσιμη παρακαταθήκη για όλους τους Έλληνες και τις Ελληνίδες, που έχει αιώνια διάρκεια και αξία: Να μην ξεχνάμε να φροντίζουμε και να αγωνιζόμαστε και για το σύνολο, στη λεωφόρο του "Εμείς" και όχι να χανόμαστε ο καθένας μας, μονάχα, στους κατσικόδρομους του "Εγώ" μας, θυσιάζοντας το συμφέρον του δάσους, προκειμένου να έχουμε ο καθένας μας - η καθεμιά το προσωπικό μας δέντράκι, αφήνοντας, έτσι, αφύλακτη και ανοικτή την "Κερκόπορτα" του Έθνους μας...

Είμαστε οι μοναδικοί νόμιμοι κληρονόμοι και απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων και συνεπώς και των Μακεδόνων. Όμως, αδιαφορήσαμε, μέχρι πριν δυο χρόνια, για τη βαριά κληρονομιά μας. Και όταν, αδίστακτοι τυμβωρύχοι, κατέσκαψαν νοερά τους τάφους των προγόνων μας, όταν αφαίρεσαν τα ιερά, τα όσια και τα μνημεία της προγονικής ιστορίας

μας, όταν μας έκλεψαν το όνομα της κορωνίδας της Ελλάδας μας, της λεβεντογέννας Μακεδονίας μας, εμείς, ως αδιάφοροι και υπερφίαλοι λαοί, κοιμόμασταν αδικαιολόγητα και ανεπίτρεπτα τον ύπνο του ..."δικαίου"(!!) και η ξενόφερτη και βραδυκίνητη χελώνα των Σκοπιών ήρθε να επιβεβαιώσει τον αντίστοιχο διδακτικό μύθο του Αισώπου...

Οι προσωπικές, οι πολιτικές και οι κομματικές διαμάχες μας θόλωσαν (λόγω της διαφοράς των έγχρωμων κρυστάλλων) το τζάμι της εθνικής πορείας στο όχημα της χώρας μας. Ζούσαμε σε ψεύτικους παράδεισους, μασώντας ανέμελα τις δάφνες των ηρώων "αρχαίων ημών ενδόξων προγόνων" μας, ωσάν να είναι δυνατό με το προζύμι της προγονοπληξίας μας να τρεφόμεστε αποκλειστικά και αιώνια στα Ηλύσια πεδία των Εθνών και στο Πρυτανείο των λαών, τεμπέλικα και μονότονα τζιτζικία, ανάμεσα σε εργατικά μυρμήγκια ή σε επικίνδυνους κηφήνες.

Και ξυπνήσαμε λίγα μέτρα πριν το τέρμα, 12 παρά πέντε, αν δεν είναι κιόλας 12 και πέντε...

9. Έτσι, προχώρησαν ανέλπιστα οι Σκοπιανοί, παρακάπτοντας και τα λόγια του μεγάλου φιλόσοφου Ζαν Ζακ Ρουσσώ (που έζησε και στην Ελβετία), σύμφωνα με τα οποία "αποκτάς τα πάντα με το χρήμα, εκτός από τα ήθη και τους πολίτες".

Και όμως οι Σκοπιανοί, διαθέτοντας άφθονο χρήμα, από γνωστές και άγνωστες πηγές (από τους ανθρώπους τους στην Αυστραλία, στον Καναδά, στην Αμερική κ.λ.π.), πιθανότατα δε και με τη βοήθεια της Τουρκίας και του Βατικανού (γιατί όχι και της "φτωχής" Βουλγαρίας και της "φτωχής" Αλβανίας), στα πλαίσια των επιδιώξεων του Καθολικισμού και του Παντουρκισμού ή και του Ισλαμισμού, κατόρθωσαν να προωθήσουν τις κάλπικες απόψεις τους, ώστε να συμβαίνει σήμερα το πρωτοφανές και απαράδεκτο φαινόμενο να εκλαμβάνεται ως - δήθεν - κράτος αυτό το μórφωμα των 25 έως και 41 λαών - εθνοτήτων, η ρωσική σαλάτα και η ποικιλία των διαβολοσκορπισμάτων, να κινδυνεύουμε δε σοβαρά να χάσουμε την εθνική, ιστορική και πολιτισμική ταυτότητα και πολύ περισσότερο τη μοναδικότητά μας στον διεθνή χώρο, εμείς, οι Μακεδόνες, οι ανέκαθεν κάτοικοι της πολύπαθης και αιματοβαμμένης Μακεδονίας, αφού ο δεκαεξάκτινος ήλιος της Βεργίνας δεν κατόρθωσε ακόμα να κατακαύσει τους άρπαγές του, ενώ οι σύμμαχοί μας, στην Ευρώπη και στον υπόλοιπο κόσμο, ξέχασαν όσα έμαθαν στα μαθητικά τους χρόνια, ότι, δηλαδή, οι αρχαίοι Μακεδόνες ήσαν Έλληνες, "η Μακεδονία είναι μία και αυτή ελληνική", όπως ψιθύρισε τρεμουλιαστά, εξαιρετικά συγκινημένος, βουρκωμένος, με το σεβάσμιο στόμα του ποτισμένο με δάκρυα, ο Μακεδόνας Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας κ. Κ. Καραμανλής.

10. Όμως, οφείλομε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, με αυτοκριτική διάθεση και ειλικρίνεια. Φταίμε και εμείς, και μάλιστα κυρίως εμείς, διότι αντιμετωπίσαμε τον εισβολέα ως "δειλοί, μοιραίοι και άβουλοι αντάμα, προσμένοντας, ίσως, κάποιο θάμα", όπως στιχούργησε ο Κώστας Βάρναλης.

Ξεχάσαμε τα λόγια του Κωστή Παλαμά, ότι "δεν ζει χωρίς πατρίδα η ανθρώπινη ψυχή" και ότι "η μεγαλοσύνη των εθνών δεν μετριέται με το στρέμμα, μα με το πύρωμα της καρδιάς (μετριέται) και με το αίμα". Και μας συνιστούσε να προσέξουμε ο πάντοτε επίκαιρος λόγος του Αθηναίου αλλά και Βορειοελλαδίτη (αφού έγραψε και στη Θράκη) ιστορικού Θουκυδίδη, ο οποίος, αναλύοντας και αξιολογώντας τους συνεχώς υπαρκτούς κινδύνους του Ελληνισμού, έγραψε (Α, 144): "Μάλλον γαρ πεφόβημαι τας οικείας ημών αμαρτίας ή τας των εναντίων διανοίας", ή, σε νεοελληνική μετάφραση, "Φοβάμαι μάλλον τα δικά μας σφάλματα περισσότερο παρά τις σκέψεις και τις κατακτητικές βλέψεις των εχθρών".

11. Δεν επιθυμώ, βέβαια, να δώσω συχωροχάρτι στους ξένους για όσα κακά έπραξαν και κάμνουν σε βάρος της χώρας μας ή για όσα καλά (αν και υποχρεούνται) παραμελούν να της αναγνωρίσουν. Και "αντί άλλων πολλών", θα σας διαβάσω τι έγραψε (στην καθαρεύουσα) σε παρόμοια περίπτωση, μετά τον "ατυχή πόλεμο του 1897", πριν, δηλαδή, 95 χρόνια, ο "Διαγόρας", που είναι ένα από τα πολλά ψευδώνυμα του ποιητή Κώστα Παλαμά (στην εφημερίδα "Ακρόπολις Εσπερινή", φύλλο της 7.9.1897), όπως μας το θύμισε δημοσίευμα της εφημερίδας "Η Καθημερινή", της περασμένης Κυριακής (6.12.1992, σελ. 20ή):

"Τώρα είναι καιρός να καταλάβωμεν ότι οι εχθροί και οι αντίζηλοι λαοί, αν χρειάζεται να τους αποστρεφώμεθα, αν είναι απαραίτητον να τους πολεμώμεν, χρειάζεται προ τούτου να τους γνωρίσωμεν. Και προς τούτο, περισσότερον από τα τύμπανα και τα βούκινα των κατηχήσεων του εθνικού μίσους, χρειαζόμεθα μάτια και αυτιά γερά και γυαλιά και μολύβια και χαρτιά και ταξίδια και βιβλία και ησυχίαν απόλυτον και μελέτην επίμονον, δια να αντιληφθώμεν με το νυ και με το σίγμα τους λαούς αυτούς..."

12. Θέλετε, τώρα, την αναφορά μερικών, χαρακτηριστικών, παραδειγμάτων της αμέλειας, της αβελτηρίας και της αδιαφορίας μας;

Α'. Το 1950 υπογράφηκαν από τον Σοφοκλή Βενιζέλο, υπουργό των Εξωτερικών στην κυβέρνηση του "Μαύρου Καβαλλάρη", του Νικόλαου Πλαστήρα, οι συμφωνίες επανασυνδέσεως των σχέσεων της Ελλάδας και της Ομόσπονδης Γιουγκοσλαβίας. Το κείμενό τους γράφηκε, μεταξύ άλλων, και στη λεγόμενη "μακεδονική γλώσσα" και εμείς το δεχτήκαμε, δυστυχώς, αναγνωρίζοντας έτσι, νομικά ("ντε γιούρε") και στην πράξη, την ύπαρξή της και όχι, βέβαια, για τελευταία φορά. Το γεγο-

νός αυτό θυμήθηκα διαβάζοντας βιβλία με άρθρα του συχωρεμένου πιά αγνού πατριώτη, γιατρού Θωμά Βαφειάδη, που αγωνιζόταν, συνέχεια, από το 1945, με δημοσιεύματα σε εφημερίδες και με μικρά βιβλία, για τα ελληνικά δίκαια και ιδιαίτερα για να ευαισθητοποιήσει τους αμέριμνους Έλληνες γύρω από τις ανιστόρητες θεωρίες και τις ιμπεριαλιστικές διαθέσεις των Γιουγκοσλάβων, ευχαριστώ δε τον κ. Κοσμά και την κ. Βάσω Κοσμίδη, γιατρούς, γιατί (κοντά στα άλλα που οφείλω κυρίως σ' αυτούς, για την ονειρώδη διαμονή που μου εξασφάλισαν) έθεσαν στη διάθεσή μου τα πρωτοπόρα, εθνικά κείμενα - άρθρα του προαναφερμένου ένθερμου πατριώτη.

Β'. Και όμως, από το 1944 κιόλας ο Υπουργός των Εξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής Έντουαρντ Στετίνιους προφητικά προειδοποιούσε και διαμαρτυρόταν, με την από 26.12.1944 εγκύκλιό του, για το γεγονός ότι η Βουλγαρία και οι Παρτιζάνοι της Γιουγκοσλαβίας ετοιμάζαν από τότε ένα αυτόνομο "Μακεδονικό κράτος", στο οποίο δήλωναν ρητά ότι θα συμπεριληφθούν και τα εδάφη της Ελλάδας μέχρι και τον Όλυμπο, όπως το έκαναν και τελευταία οι Σκοπιανοί σε καινούργιο χάρτη τους, ενώ τη 2.12.1992 ίδρυσαν και νέο κρατικό ινστιτούτο, με το όνομα "Αλέξανδρος ο Μέγας", που θα έχει ως σκοπό την απόδειξη, πως το λεγόμενο "Μακεδονικό κράτος" πρέπει να είναι σεβαστό στον υπόλοιπο κόσμο, διότι είναι - δήθεν - διάδοχο του κράτους του Μακεδόνα στρατηλάτη!!

Γ'. Ο περιβόητος πρώην Υπουργός των Εξωτερικών των Η.Π.Α., ο Αμερικανοεβραίος Χένρυ Κίσσινγκερ, που γεννήθηκε στη Γερμανία, έμμεσα μας επέπληξε, καθόσο, μιλώντας στο Παρίσι τον Ιούνιο του 1992, στη διάρκεια του ετήσιου συνέδριου του "Ευρωπαϊκού Κέντρου Διευθυντών Επιχειρήσεων", με θέμα "Ανάλυση του παγκόσμιου γεωπολιτικού περιβάλλοντος", είπε και τα εξής, τα οποία ενδιαφέρουν την Ελλάδα και το πρόβλημά μας, πολύ περισσότερο αφού ο Κίσσινγκερ είναι και ιστορικός, μάλιστα δε έγινε διδάκτωρ με το βιβλίο του (που κυκλοφόρησε και στην ελληνική γλώσσα, Αθήνα, 1976) "Οι δρόμοι της ειρήνης", στο οποίο ασχολείται και με την Ελληνική επανάσταση του 1821:

"Πιστεύω ότι η Ελλάδα έχει δικαίο να αντιτίθεται στην ονομασία αυτή [δηλαδή της "Μακεδονίας των Σκοπίων"] και συμφωνώ με την Αθήνα. Ο λόγος είναι ότι γνωρίζω ιστορία, πράγμα που δεν συμβαίνει με τους υπόλοιπους, συμπεριλαμβανομένων των περισσότερων κυβερνητικών διοικητικών στελεχών της Ουάσιγκτον. Το ισχυρό επιχείρημα της Ελλάδας είναι η ιστορία και πρέπει να πω ότι η Αθήνα δεν έχει, μέχρι στιγμής, χρησιμοποιήσει με επιτυχία το επιχείρημα αυτό".

Αυτά είπε και έγραψε ο Κίσσινγκερ, όπως προσημειώθηκε. Κι όμως, δεν τα επισήμανε ούτε ένας Έλληνας, επίσημος ή ανεπίσημος, της γαλλικής πρωτεύουσας, επί πέντε μήνες, ούτε καν πρόσεξε την περί-

ληψη του κειμένου του, που δημοσιεύθηκε, ασφαλώς, στις εφημερίδες της. Και χρειάστηκε να κυκλοφορήσουν τα Πρακτικά του Συνέδριου, να παρατηρήσει τη σχετική αναφορά του κάποιος ανήσυχος και πατριώτης Έλληνας, να ειδοποιήσει τον κ. Νικόλαο Μάρτη, Μακεδόνα, πρώην υπουργό, και εκείνος να αποστείλει το σχετικό κείμενο σε μετάφραση σε Αθηναϊκές εφημερίδες, όπως έπραξε και ο κ. Στέλιος Παπαθεμελής, Μακεδόνας και αυτός, πρώην Υπουργός, και έτσι το μάθαμε, χάρη στην άγρυπνη συνείδηση των δυο τούτων ένθερμων πατριωτών, που πρωτοστατούν στον αγώνα, με άλλους (λίγους δυστυχώς) πολιτικούς και πνευματικούς ανθρώπους, όπως και ανεπίσημους, φίλους της ιστορίας, της αλήθειας και της πατρίδας τους, για την υπεράσπιση των συμφερόντων της χώρας μας, που κινδυνεύουν, όπως και η πολιτισμική κληρονομιά μας, ακόμα δε και η εδαφική ακεραιότητα της Μακεδονίας. Δυστυχώς, όλα δείχνουν, πως οι άλλοι λαοί φροντίζουν για τη "Μεγάλη Μακεδονία", για τη "Μεγάλη Βουλγαρία", για τη "Μεγάλη Τουρκία" (ή, καλύτερα, για την αναβίωση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, κατά τον Οζάλ), για τη "Μεγάλη Γερμανία", μέχρι και για τη "Μεγάλη Αλβανία" κ.τ.λ., σε βάρος της μικρής και ατιμασμένης Ελλάδας...

Διερωτώμαι απλά, γιατί αυτή η σημαντική δήλωση του πολυπράγμονα Κίσσινγκερ έμεινε ανεκμετάλλευτη για 5-6 μήνες και δεν αξιοποιείται ούτε και τώρα; Φαντάζεστε τι θα γινόταν εάν έλεγε και έγραφε τούτος ότι έχουν δίκαιο οι Σκοπιανοί, πόσο, δηλαδή, θα το εκμεταλλεύονταν τούτο; Φθάσαμε λοιπόν στο σημείο να μας ειρωνεύεται ακόμα και ο Κίρο Γκλιγκόροφ, αφού, αναστρέφοντας την ατυχή πρόταση της Ελληνικής Κυβερνήσεως, για την επίσημη, την εξωτερική και την εσωτερική, ονομασία του μορφώματος των Σκοπίων, είπε σε συνέντευξή του στη γαλλική "Λιμπερασιόν" της Κυριακής (6.12.1992) ότι: "Εμείς θα λεγόμαστε επίσημα Μακεδονία, αν δε η Ελλάδα έχει πρόβλημα, ας μας ονομάζει Σκόπια"! Γι' αυτό και το Κοινοβούλιο των Σκοπίων ψήφισε χθες και τη σχετική ονομασία του κρατιδίου, με τίτλο: "Δημοκρατία της Μακεδονίας - Σκόπια".

Εκεί καταλήξαμε, λοιπόν, να πρέπει δηλαδή να αποδείξουμε εμείς ότι είμαστε Μακεδόνες ή ακόμα να χρειάζεται, όπως φαίνεται, στο μέλλον να αναγκαστούμε να γίνουμε πολίτες του νεφελώματος των Σκοπίων, για να δικαιούμαστε πλέον να ονομαζόμαστε Μακεδόνες, αφού αποκτήσουμε την υπηκοότητα των Σκοπίων!! Και θα πρέπει να μεταφέρουμε και τους βασιλικούς τάφους των αρχαίων Μακεδόνων, τα κτερίσματα και τις επιγραφές - μνημεία της Βεργίνας, όπως και της Πέλλας, του Δίου, της Σίνδου, της Αιανής, του Δερβενίου, των Λευκαδίων, κ.τ.λ. στα Σκόπια, αφού εκεί θα είναι πλέον η Μακεδονία και ο βασιλιάς Φίλιππος ήταν Μακεδόνας. Έτσι, άλλωστε, δεν θα κουράζονται οι Σλάβοι γείτονες να έρχονται στην ελληνική Μακεδονία, όπου θα κινδυνεύουν,

εξάλλου, να τους κυνηγήσουν οι απόγονοι εκείνων που έσφαξαν οι πρόγονοί τους Κομιτατζήδες, στη διάρκεια του Μακεδονικού αγώνα, ο οποίος, άλλωστε, συνεχίστηκε μέχρι και τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο και - όπως φαίνεται - χρειάζεται να εξακολουθεί μέχρι και στις μέρες μας...

Δ'. Μα τι περίμενε κανείς; όταν σε επίσημη έκδοση του Ελληνικού Υπουργείου των Εξωτερικών για τον Ελληνισμό της Διασποράς δίδεται η πληροφορία πως οι Έλληνες της Βουλγαρίας είναι **δέκα (10), μονάχα!!** Επαναλαμβάνω δέκα, απλά, δηλαδή μια μονάδα με ένα μηδενικό. Παρακαλώ λοιπόν τα υπόλοιπα μηδενικά της αγανακτήσεώς σας να τα στείλετε στο απαράδεκτο Ελληνικό υπουργείο μας, διότι, αν και έγινε ζήτημα, μετά σχετικό δημοσίευμα εφημερίδας (της "Ελευθεροτυπίας", της 22.6.92, σελίδες 22-23) και ο Θεσσαλονικιώτης δικηγόρος και συγγραφέας κ. Δημήτριος Γαρούφας δημοσίευσε (κατεπανάληψη, προγενέστερα και μεταγενέστερα) πλήρη και λεπτομερή στοιχεία, σ' εφημερίδες, όπως και σε ειδικό βιβλίο, που κυκλοφόρησε αυτές τις μέρες (με τον τίτλο "Οι Σαρακατσάνοι ομογενείς μας στη Βουλγαρία και την περιοχή των Σκοπίων", Θεσσαλονίκη 1992, εκδοτικός οίκος αδελφών Κυριακίδη, όπου βλ. ιδιαίτερα τις σελίδες 93 και 106, πρβλ. δε και τη σελ. 49), που αποδεικνύουν ότι, μονάχα, οι ελληνικής καταγωγής και συνειδήσεως Σαρακατσάνοι της Βουλγαρίας είναι **δέκα πέντε χιλιάδες (15.000)**, αναφέροντας, μάλιστα, και τις συγκεκριμένες ονομασίες των σχετικών πολιτιστικών σωματείων των Ελλήνων, στα οποία είναι οργανωμένοι και σήμερα, κατά περιοχές, παρά ταύτα, "δεν ίδρωσε κανενός το αυτί" και δεν αποσύρθηκε η σχετική έκδοση του Υπουργείου Εξωτερικών της Ελλάδας (και επαναλαμβάνω ότι δεν πρόκειται για το αντίστοιχο Υπουργείο των Σκοπίων), όπως προκύπτει από πρόσφατο δημοσίευμα ελληνικού περιοδικού (βλ. το "Ένα", τεύχος 48, της 25.11.1992, τις σελ. 28-32 και συγκεκριμένα τη σελ. 29), απ' όπου πληροφορούμαστε έκπληκτοι ότι παραμένει η εγγραφή της υπάρξεως - δήθεν - δέκα, μόνο, Ελλήνων στη Βουλγαρία. (Σημειώνω, με την ευκαιρία, ότι οι Έλληνες της Διασποράς υπολογίστηκαν σε 6.000.000, από τους οποίους 1.350.000 είναι στην Ευρώπη, ειδικά δε στην Ελβετία υπάρχουν 8.500 Έλληνες).

Και ύστερα κατηγορούμε τους ξένους και τους "Βαρβάρους", που είναι, συχνά, ένα "άλλοθι", μια κάποια λύση, για να δικαιολογούμε τα δικά μας σφάλματα, τα αμαρτήματα και τις παραλείψεις, για να θυμηθούμε και τον Έλληνα ποιητή της Αλεξάνδρειας (τον Κωνσταντίνο Κάβαφη).

13. Δεν κηρύσσω, βέβαια, τον πόλεμο και μάλιστα από τη φιλόξενη, ουδέτερη και διεθνιστική Ελβετία. Πειθαρχώ, άλλωστε, στη συγκινητική

φωνή αγωνίας του τελευταίου Μακεδονομάχου, του Ζαχαρία Διάφα, ηλικίας 106 χρόνων, ο οποίος απηύθυνε επιστολή στους διοργανωτές του Συλλαλητηρίου της Αθήνας της προχθεσινής Πέμπτης (10.12.1992), όπου συνεβούλευε, μεταξύ άλλων: "...Και προπαντός λόγια καθαρά. Και όχι εξαλλοσύνες και υπερβολές". Υπακούω στη σοφία του σεβαστού πρεσβύτη (για τον οποίο βλέπε τώρα δημοσίευμα στο περιοδικό "Μακεδονική ζωή", τεύχος 320, του Ιανουαρίου 1993, σελ. 12-13). Εξάλλου, από χαρακτήρα είμαι λάτρης της Αριστοτελικής θεωρίας "της Μεσότητος", μιά και τη συμπεριφορά των άκρων μου απαγορεύει και η, εντωμεταξύ, αποκτιθείσα "ακριβοπληρωμένη ωριμότητα", όπως ονόμασα τη συσσώρευση της πικρής πείρας από τη ζωή, στο διάβα των χρόνων.

14. Όμως, δεν θα απεμπολήσουμε τα όσια και τα ιερά. Αν χρειαστεί, λοιπόν, και εφόσον η θρασύτητα των Σκοπιανών φθάσει στο στάδιο της επιθέσεως εναντίον της χώρας μας, για την κατάκτηση της αιματοβαμμένης Μακεδονίας μας, όλοι οι Έλληνες και οι Ελληνίδες, θα αφήσουν, ασφαλώς, στην άκρη, σε ύπνωση, σε χειμερία νάρκη, τις προσωπικές και τις πολιτικές - κομματικές διαφορές και μονοιασμένοι, σαν ένα σώμα και μια ψυχή, προσέχοντας δε όσα τους ενώνουν και όχι όσα, ενδεχόμενα, τους χωρίζουν, θα απαντήσουν στους επιδρομείς με το γνωστό, στους προηγηθέντες κατακτητές: "Μολών λαβέ"...

Οι Έλληνες έδωσαν και πρόσφατα, στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, το ανυπέρβλητο υπόδειγμα της ανδρείας στους... ήρωες των άλλων χωρών της Δύσεως, που τους μιμήθηκαν και τους είχαν ως παράδειγμα, ως "άκρον άωτον" της αυτοθυσίας, της γενναιότητας και της φιλοπατρίας. Αν, συνεπώς, χρειαστεί να υπερασπίσουν την εδαφική ακεραιότητα της πατρίδας τους, οι Έλληνες, θα πολεμήσουν πάλι ως... Έλληνες.

Δεν ταξίδεψα εδώ, όμως, για να συντάξουμε και υπογράψουμε μαζί, ούτε τη ληξιαρχική πράξη του θανάτου - της λήξεως της αυθυπαρξίας και της ελληνικότητας της Μακεδονίας μας, ούτε, βέβαια, την κήρυξη του πολέμου. Τον πνευματικό αγώνα, που άρχισα πριν 32 χρόνια, σε ηλικία μόλις 26 ετών, πολεμώντας και εγώ με τη γραφίδα για την πατρίδα (και ιδιαίτερα για τη Μακεδονία μας), συνεχίζω και σήμερα από την Ελβετία, με πληγωμένη καρδιά και με έντονη αγωνία, μαζί σας, Ακρίτες και Διγενήδες του Ελληνισμού, των τεσσάρων φιλικών χωρών (της Ελβετίας, του Λιχτενστάιν, της Αυστρίας και της Γερμανίας), ζητώντας από σας να κερδίσουμε και τη μάχη της ειρήνης, της ενημερώσεως και του πνευματικού εξοπλισμού, πριν υποχρεωθούμε να πολεμήσουμε και να νικήσουμε και σε ενδεχόμενον επιθετικόν πόλεμο, που θα στρέφεται εναντίον της χώρας μας, γεγονός που θερμά εύχομαι να μη συμβεί.

Δεν δικαιούμαστε, βέβαια, να είμαστε αδιάφοροι για τα διεθνή ιδεολο-

γικά ζητήματα, όπως και για τα εθνικά μας προβλήματα και ιδιαίτερα δεν επιτρέπεται να σιωπούν οι διανοούμενοι, οι πνευματικοί άνθρωποι, γενικά και οι Έλληνες ειδικά, αλλά χρειάζεται να επιδεικνύουμε όλοι - όλες έναν "πεφωτισμένο πραγματισμό", όπως ζήτησε με πρόσφατο αισιόδοξο άρθρο του ο γνωστός φιλόσοφος και κοινωνιολόγος Γιούργκεν Χάμπερμας (που δημοσιεύθηκε στο περιοδικό "Liber", βλέπε δε σχετικά και στο ελληνικό περιοδικό "Ταχυδρόμος", τεύχος 48/2011, της 25.11.1992, στη σελ. 107).

Πάντως, οι ενθουσιώδεις εκδηλώσεις του Ελληνισμού, στη συντριπτική πλειοψηφία του, και συγκεκριμένα οι σημερινές δικές σας, όπως και η ελληνικά παλλόμενη καρδιά σας, με θυμίζουν τα πολυσήμαντα λόγια του Χαρίλαου Τρικούπη, του μεγάλου όσο και τραγικού πολιτικού του Νεοελληνισμού, ο οποίος διατύπωσε τις εξής ελπιδοφόρες και αισιόδοξες σκέψεις για παρόμοιες περιπτώσεις: "Εφόσον η εθνική ψυχή παραμένει άκαμπος και εις το βάθος αυτής ανθεί η ελπίς, τίποτα δεν εχάθη". Και προσθέτω, "είθε"...

Και για να διατηρήσετε άσβεστη την εθνική συνείδηση και να βρίσκεστε σε συνεχή εγρήγορση, ετοιμάζομαι, σιγά - σιγά, να σας αποχαιρέτησω με μια υποθήκη διαρκούς αξίας και χρησιμότητας, με στίχους του Κωστή Παλαμά, πάλι:

*"Γνώμες, καρδιές, όσοι Έλληνες, ό,τι είστε, μην ξεχνάτε.
Δεν είστε από τα χέρια σας μονάχα, όχι Χρωστάτε
και σε όσους ήρθαν, πέρασαν, θα 'ρθουνε, θα περάσουν.
Κριτές, θα μας δικάσουν οι αγέννητοι, οι νεκροί"!!*

Και κλείνοντας, θα σας θυμίσω όσα έγραψε ο Ιωάννης Πετρώφ, "ο εκ Μόσχας φιλέλλην" (βλ. τον άτλαντά του "Μακεδονία, Αρχαία και Βυζαντινή", Λειψία 1903 και ανατύπωση, Θεσσαλονίκη 1991 και 1992, με τη φροντίδα του Α. Τσαούσογλου, και Αθήνα 1992, εκδόσεις "Ποντίκι", για δε τη ζωή και τα έργα τούτου κοίταξε, τώρα, και τη σχετική μελέτη μου, που δημοσιεύτηκε στο τεύχος 1571, Χριστούγεννα 1992, "Αφιέρωμα στη Μακεδονία", του περιοδικού "Νέα Εστία", σελ. 77-93, όπου, στις 18 υποσημειώσεις της, αναφέρεται και άλλη βιβλιογραφία): "Εάν σε εγκαταλείψωμεν, ω ιερά πατρίς του Αλεξάνδρου, το εθνικόν σάβανόν σου θα καλύψη και το πτώμα της Ελλάδος!...", όπως και τα αγωνιώδη λόγια, στις αρχές του αιώνα μας, ενός έξοχου και αδικοχαμένου Μακεδόνα (Ηπειρωτικής δε καταγωγής), του Ιωάννα Δραγούμη: Έλληνες (και Ελληνίδες θα προσθέσω), προσέξτε, πρέπει να σώσουμε τη Μακεδονία και τότε και η Μακεδονία θα σώσει εμάς, την υπόλοιπη Ελλάδα...

Σας ευχαριστώ, με όλη την ψυχή μου, αδέρφια μου, παιδιά της αγαπημένης μας πατρίδας, ήρωες της ειρήνης στα "ξένα", γιατί είχατε την καλοσύνη να παρακολουθήσετε την ομιλία μου με μεγάλη προσοχή

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

938

XI

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας